

sthyttelse, det er noget ganske Andet. Men hvorfor da bruge Ordet Besthyttelse? Naar det bethder noget helt Andet end Ordet Besthyttelse ellers, vil det kun være til Forvirring. Den Besthyttelse, der her er Tale om, er Besthyttelse mod Bedragerier, Besthyttelse af samme Art, som naar Borgerne besthyttes mod Tyveri og alle andre Forbrudelser. Men var det en Besthyttelse af samme Natur som Toldbesthyttelse, vilde jeg sige, at det var mærkeligt, at man paa dette Punkt raaber saa høit mod Besthyttelse i et Land som dette, hvor vi ikke høre en Traad, uden at den er besthyttet, ikke i vort Hjem kan tage paa en Gjenstand, som ikke er besthyttet, hvor der er Besthyttelse fra Grunden til Tagryggen, Gudbedre os for Besthyttelse. Jeg forstaar da ikke, at der skulde være nogen særlig Marsag til at reise sig med den allerstørste Kraft mod, at man ogsaa søgte et Værn for det Erhverv, der virkelig har Betydning i Landet, naar vi ellers ere fulde af Besthyttelse, som de Herrer har grumme ondt ved at vise os Nyttens af, naar vi kommer dertil. Der er navnlig en Ting, der har forbausset mig, det er, at man har bebrejdet Landbruget i denne Sag, at det har søgt gennem offentlige Udtalelser, og gennem Erhvervelsen af offentlig Tilslutning at arbejde for sin Sag. Hver Gang vi har en Toldlov, en simpel Ompostering af vore nuværende Toldsatser under Behandling, se vi saa ikke baade fra den ene og den anden Industrigrænse et Opløb, hvor de søge at samle hele Deres Mandskab, for at gjøre Indryk paa os, vi blive overvældede af Adresser og Møder, Resolutioner og Udtalelser. Jeg finder det rimeligt og naturligt, at det sker, men saa skulde Landbruget ikke, hvor der er Tale om dets Hovedinteresse, være berettiget til at søge at bringe den offentlige Mening paa Benene, saa skulde denne Agitation kaldes for en utilstedelig Agitation! Mig forekommer det, at det vilde være i høi Grad beklageligt, dersom Agerbrug overfor en saadan Sag laa stille, og lod, som om det var Noget, der ikke interesserede dem. Efter min Mening er det Landbrugets ligefremme Pligt, ikke blot mod sig selv, men mod hele Landet, at gjøre Sit til, at der kan komme det bedste Mulige ud af denne Sag. (Afbrydelse af B. g.) Jeg har ikke den Væge at kunne vide, hvad det ærede Medlems Standpunkt er i denne Sag. Jeg har i Løbet af disse Dages Forhandlinger, i hvilke det ærede Medlem ikke har havt Ordet, stadig hørt hans Røst, saa at sige fra hver Stol i denne Sal, men siden jeg kan vente, at det ærede Medlem vil forklare os sit Standpunkt i et større Sammenhæng, vil det være mindre rigtigt nu at svare

paa en Afbrydelse. Der er en Ting, jeg endnu vil knytte et Par Ord til, det er Spørgsmaalet om Prisen. Med den er det gaaet meget underligt. Man begyndte med at sige, at dette Lovforslag vilde ikke forhøje Prisen en eneste Dre, og da vi saa sagde, at det var brilliant, at den ikke vilde det, men hvad bethder saa Eders Konsumentklager, naar det ikke bliver en Dre dyrere, saa sagde de Herrer: Ja, for Konsumenterne vil det blive dyrere, men Bønderne vil ikke tjene en Dre mere, Arbejderne derimod vil tabe ubodelig. Da det forekom os meget beklageligt, saa slog man om og sagde: Nei, det gaar maaste ikke, at det saadan vil stige paa den ene Side og synke paa den anden, og saa valgte man Standpunktet Danmark-England, og sagde, at naar Prisen vil stige for Arbejderen og synke for Bønderne, saa gif det faaledes til, at den stiger i Danmark og falder i England. Jeg tror nu ikke, at Alt det med Prisen er Noget, vi behøve at dvæle ved; om Smørret vil stige ved denne Foranstaltning, er der sandelig Ingen, der veed, men der er heller ingen af Forsvarerne for dette Standpunkt, hvorpaa jeg staar, der venter det, eller som gjør sin Tilslutning til Forslaget afhængig af Noget i den Retning. Dersom vi kan sikke vort Smør dets nuværende Marked, og sikke os mod de Farer, der særlig truer det, ville vi have opnaaet vort Maal, og saa forlanger vi ikke mere. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Der er naturligvis mange Bemærkninger, ogsaa mod de Udtalelser, jeg tidligere har fremsat, som jeg har ladet lige ubesvarede, men jeg tror ikke, at vi vil lide noget Tab derved. Mit Slutningsstandpunkt i denne Sag er ikke det, som et æret Medlem lige overfor vilde antyde, at vi fra vor Side ikke havde andet Ønske end Alt eller Intet, at det, som det for os kom an paa, var at faae det absolute, almindelige Forhold og ellers Intet. Det er ikke Tilfældet. Jeg for mit Bedkommende tror vedblivende, at det, som det var klogt at gjøre i denne Sag, og som vi burde gjøre, hvis vi var modne dertil i dette Dieblik og gjøre til stor Fordel for vort Land, det var at forbyde Kunstsmørret, men kan vi ikke naae det, da vil jeg haabe, at ikke den Tid skal komme for snart, at de Herrer blive enige med mig om, at det var godt, om vi havde gjort det. Hvis den Tid kommer — jeg er bange for, at den kommer — vil det være meget svært for vort Land at faae det, som nu er ganske let, men kan jeg enes med andre ærede Medlemmer om at gjøre Noget i den Retning, Noget, som navnlig kan give nogen Garanti overfor England og det engelske Marked,